

det naturligtvils vilde være den letteste Sag af Verden at opstille en Art Bestemmelser af saa vid Omfang, at man kunde faae alt muligt ind under dem og saa kalde dette „et Princip“. Hvis man i. Ex. vilde sige, at Lovens Princip blot er det at give Understøttelse, saa skulde jeg mene, at det overhovedet vilde være vanffeligt, ja næsten aldeles ugjærligt, at fastsætte, hvad der da skulde kunne ligge uden for dette Princip's Grændser. En anden Rigsdagsmand, — jeg sigter her til Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen) — gif endeel nærmere ind paa Sagen, og var efter min Overbeviisning langt heldigere i at finde, hvad der nærmest var Principet i Loven, skjøndt jeg paa ingen Maade mener, at den af ham angivne Bestemmelse var udtømmende. Han sagde nemlig, — men syntes strax efter, selv at glemme det, — at Lovens Princip var at yde en forholdsviis Understøttelse, saaledes at ved de lavere Lønninger Understøttelsen blev større end ved de høiere. Dette er vel ikke Lovens Princip, men det er ganske vist en af de væsentligste Sider af Loven; saa i den Henseende er der slet ingen Menighed tilføede mellem den ærede Rigsdagsmand og mig. Derimod opstaaer der en saadan Menighed, naar der bliver Spørgsmaal om at anvende det Anførte paa det specielt foreliggende Punkt; thi jeg antager, at det maa indrømmes, at hvis det er sandt, at Principet er at give en Understøttelse, der vil være mere betydende for de lavere end for de høiere, men dog altid skal staae i passende Forhold til selve Lønningen, da brydes dette Princip ganske bestemt, naar man siger, at for alle Lønninger under 300 R. d. skal den forholdsviis Understøttelse aldeles

bortfalde, hvortilmod der skal fastsættes en vis bestemt Sum, som skal være een og den samme for Alle. Det forekommer mig derfor, at man selv med den nysangivne Anskuelse som Udgangspunkt maa være villig til at imødekomme den modsatte Anskuelse og indrømme, at der i den omhandlede Stutningspassus af Fleertallets Forslag indeholdes en høist besynderlig Afvigelse fra Lovforslagets Hovedanskuelse. Hvorpaa hviler denne? Måbenbart paa Følgende. Man erkjender, at Forholdene for Diebliffet ere saadanne, at det, der betales de Bedkommende, der arbejde i Statens Tjeneste, ikke længere svarer til, hvad det oprindeligt var beregnet at skulle svare til, og altsaa ikke længere kan tjene til at dække de Udgifter, som man ved Fastsættelsen af Bedkommendes Lønning i sin Tid forudsatte. For nu at komme tilhjælp med en Understøttelse, i de Tilfælde, hvor det erkjendes, at visse bestemte Lønninger ikke længere ere tilstrækkelige til, at de Bedkommende derfor kunne erhverve sig de Gjenstande og Fornødenheder, som ere beregnede dengang, Lønningerne fastsættes; derfor er det, at Lovforslaget er fremkommet.

R e t t e l s e r.

- Nr. 124, Sp. 1947, 14de og 13de Linie f. n.: for „Antallet af Lærere bliver 114“ sættes „Antallet af Overlærere bliver 27“.
- Nr. 131, Sp. 2049, Lin. 15 f. n.: Ordene „der kun vil blive opført een“ rettes til: „der vil kunne blive opført en“.